

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa B. W.
przeciwko **Komisji Krajowej** [...]
o ustalenie i odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt XXI Pa [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W... z 23 stycznia 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 22 § 1 k.p. „przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że: 1) pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy o pracę od 1 stycznia 2011 r., 2) od dnia 1 stycznia 2011 r. powódka świadczyła pracę dobrowolnie, bez wiedzy pracodawcy i wbrew jego woli”.

Zarzucono „rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności: 1) pominięcie faktu wydawania powódce poleceń po 1 stycznia 2011 r. przez jej bezpośredniego przełożonego J. W., 2) pominięciu faktu, że bezpośredni przełożony powódki J. W. akceptował fakt świadczenia przez nią pracy w biurze pozwanego w W., czego dowodzi fakt złożenia przez niego oświadczenia o braku zgody zarządu związku na zatrudnienie

powódki dopiero 12 stycznia 2011 r., 3) pominięcie dowodu z dokumentu w postaci pozytywnie rozpatrzonego przez pozwanego pracodawcę wniosku urlopowego na dzień 7 stycznia 2011 r.”.

W ocenie skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona. W sprawie występować ma też „potrzeba rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na przeprowadzeniu wykładni art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. i 22 § 1 k.p. przez rozważenie następujących problemów prawnych: czy zachowanie pracowników pełniących funkcje kierownicze, lecz nie mających umocowania do zawierania umowy o pracę należy uwzględnić przy odczytywaniu woli pracodawcy w zakresie kontynuowania zatrudnienia z pracownikiem? czy fakt zlecania pracownikowi określonych czynności przez bezpośredniego przełożonego po rozwiązaniu terminowej umowy o pracę świadczy o woli kontynuowania stosunku pracy przez pracodawcę?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie sądem faktu, w związku z tym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) - wyrok SN z 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, LEX nr 558588.

Ustalenie treści oświadczeń woli jest ustaleniem faktycznym i nie podlega kontroli kasacyjnej (wyrok SN z 6 listopada 1996 r., II UKN 9/96, OSNP 1997 nr 11, poz. 201).

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne. Przede wszystkim ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeśli przedstawione zostało bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których wynika (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451). Łączy się to ściśle z twierdzeniem, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie może zmierzać do wyjaśnienia skonkretyzowanego i zindywidualizowanego problemu, istotnego jedynie dla skarżącego. Istotne zagadnienie prawne musi mieć generalny i abstrakcyjny, ale zarazem realny (rzeczywisty) charakter; nie może więc być doniosłe jedynie dla zindywidualizowanej i skonkretyzowanej sytuacji występującej w sprawie objętej skargą kasacyjną (postanowienia SN z 16 września 2002 r., I PKN 691/01, niepubl., z 20 listopada 2003 r., I PK 436/03, niepubl., z 18 marca 2004 r., I PK 625/03, niepubl.).

Aby niniejsza skarga mogła zostać przyjęta do rozpoznania skarżąca, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinna była przedstawić zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wskazać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych i wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (postanowienia SN z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl., 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z 22 listopada

2007 r., III CZ 47/06, niepubl.). Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadza się więc na jego wyartykułowaniu i wskazaniu dlaczego jest ono istotne, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (postanowienia SN z 25 lipca 2007 r., V CSK 235/07, z 13 lipca 2007 r., V CSK 216/07, niepubl.).

Wszystkie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych zmierzające do wykazania, z jakich powodów naruszenia przepisów wskazane w tych podstawach uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zatem formułując zagadnienie prawne, wskazać należy za pomocą wyводу jurydycznego na możliwość odmiennej interpretacji tych właśnie przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Skarżąca w żaden sposób nie wykazała, aby sformułowane przez nią pytania były zagadnieniem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (wyrok SN z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51).

Wadliwość skargi w tym zakresie była więc podstawą do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (podobnie postanowienia Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43, z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522, z 6 maja 2010 r., II UK 63/10, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedzi na skargę kasacyjną nie doręczono drugiej stronie – art. 132 § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 12 października 2011 r., II CZ 70/11, LEX nr 1044005).